

POSTANOWIENIE

Dnia 5 grudnia 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Karol Weitz

w sprawie z wniosku T. A.
przy uczestnictwie M. N. i in.
o stwierdzenie zasiedzenia,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 5 grudnia 2018 r.,
na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawcy
od postanowienia Sądu Okręgowego w B.
z dnia 1 czerwca 2017 r., sygn. akt II Ca (...),

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. zasądza od wnioskodawcy na rzecz uczestniczek postępowania A. C., A. H. i K. M. kwotę 1350 zł (jeden tysiąc trzysta pięćdziesiąt złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być wobec tego osiągnięty tylko przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek o charakterze

publicznoprawnym, które będą mogły stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania. Na tych jedynie przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

W niniejszej sprawie nie zachodzą przesłanki przyjęcia do rozpoznania skargi kasacyjnej od postanowienia Sądu Okręgowego w B. z dnia 1 czerwca 2017 r. Wnosząc o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący powołał się na wystąpienie przyczyny nieważności postępowania przed Sądem pierwszej oraz drugiej instancji ze względu na brak należytego umocowania pełnomocnika, który działał w imieniu uczestniczek A.H. i K. M.

Analiza skargi kasacyjnej, akt sprawy, w tym pełnomocnictw udzielanych w toku postępowania, jak również zaistniałych w sprawie okoliczności nie świadczy o istnieniu przyczyny nieważności postępowania w postępowaniu przed sądem drugiej instancji, który wydał zaskarżone postanowienie, a zatem nie daje podstaw do stwierdzenia prawdopodobieństwa wystąpienia przyczyny nieważności postępowania jako przyczyny uzasadniającej przyjęcie skargi do rozpoznania. Podkreślić należy, że w okolicznościach sprawy, która po uchyleniu postanowienia Sądu Okręgowego w B. z dnia 27 listopada 2013 r. postanowieniem Sądu Najwyższego z dnia 12 lutego 2015 r., sygn. akt IV CSK 251/14, rozpoznawana była ponownie przez Sąd Okręgowy w B., a następnie na skutek jego postanowienia z dnia 22 września 2015 r. - ponownie przez Sąd Rejonowy w B., który orzekł w niej postanowieniem z dnia 28 września 2016 r., i ponownie przez Sąd Okręgowy w B., który wydał zaskarżone obecnie skargą kasacyjną postanowienie z dnia 1 czerwca 2017 r., kluczowe znaczenie miała należyta reprezentacja uczestniczek A. H. i K. M. przy ponownym rozpoznawaniu sprawy przez Sąd Rejonowy w B. i Sąd Okręgowy w B. (por. *mutatis mutandis* uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z dnia 30 listopada 2018 r., I CSK 656/17, nie publ.). W tym zakresie za źródło należytego umocowania pełnomocnika procesowego może bez wątplenia być uznane pełnomocnictwo z dnia 23 stycznia 2014 r. (karta 701), złożone wprawdzie zasadniczo dla celów sporządzenia skargi kasacyjnej od postanowienia Sądu Okręgowego w B. z dnia 27 listopada 2013 r. i obejmujące postępowanie, które przed Sądem Okręgowym w B. i Sądem

Najwyższym wywołane zostało skargą kasacyjną, ale zawierające również wyraźną wzmiankę, że jego zakres, który nie był uregulowany w jego treści, określa art. 91 k.p.c. Oznacza to, że pełnomocnictwo to obejmowało także umocowanie do wszystkich czynności łączących się ze sprawą (art. 91 pkt 1 k.p.c.), przez co należy rozumieć sprawę o zasiedzenie rozpatrywaną po rozstrzygnięciu skargi kasacyjnej przez Sąd Najwyższy, a nie sprawę wywołaną skargą kasacyjną, skoro umocowanie w tym zakresie było wskazane w treści pełnomocnictwa.

Z tych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 w zw. z art. 13 § 2 k.p.c.).

O kosztach postępowania rozstrzygnięto na podstawie art. 520 § 3 i art. 98 § 3 w związku z art. 99 oraz art. 108 § 1 w związku z art. 391 § 1 i z art. 398²¹ k.p.c.

jw